

בעזהש"ת

שיעור בספה"ק אור המאיר

מפי הגה"ח
רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

• פר' שופטים •
[ח"ב] וחדש אלול

שופטים - 'זוהי בקרבכם אל המלחמה' - עיקר חוזק החיצים במלחמת היצר
תלויה בעשיית ענייני עוה"ז לשם שמים
אלול - ביאור פנימי בפסוקי מזמור 'לדוד ה' אורי' וגו'

הפצת תורה ויראה שבגליון זה

לכבוד השמחה בבית ידידנו כהן שדעתו יפה	לכבוד השמחה בבית ידידנו עושה ומועשה לכבוד התורה
הרה"ח ישראל כהנא שפירא הי"ו	הרה"ח עקיבא גרינצייג הי"ו
בנישואי בנו החתן שמחה בונים בשעט"מ	בנישואי הבת בשעט"מ
עב"ג בת מחותנו הרה"ח שמעון אהרן הרשקוביץ הי"ו	עם החתן כמר פנחס מנלה שיחי
בורא עולם בקנין השלם זה הבנין	
ויזכו לראות דורות ישרים מבורכים מהם ומכל יו"ח	
כעתירת המבורכים	
ישראל לב	אברהם מנחם דז"ק

שיעורים אלו בספה"ק 'אור המאיר' על פרשת השבוע נמסרים מידי מוצש"ק בישיבה גדולה פני מנחם י-ם עיה"ק, ונערכים מידי ע"מ להוציאם לאור עולם לקראת ש"ק [בשל המהירות הנדרשת ייתכנו שגיאות כתיב /או בהשגת הכוונה אל נכון, ואיתנו תלון משוגותינו ואי"ה חזון למועד ייערכו הדברים כדת וכדין]

חכם לב ייקח מצוות

בקריאה של חיבה נקרא לנהנים עצה ותושיה, ליתן יד ושותפות בהוצאות מלאכת העריכה הכתיבה וההפצה של שיעורים נכבדים אלו למען תרבה הדעת עדי יקויים אימתי קאתי מר לכשיפוצו מעיינותיך חוצה לפרטים ולהקדשה בגליון השבועי ניתן לפנות למייל המוערכת tam522511@gmail.com או בפקס - 077-3181588 או להשאיר הודעה בקו דברי אמת ואמונה בשלוחה 10

לקבלת האיימיל השבועי בדוא"ל

עם כלל השיעורים שנמסרים מדי שבוע: שיחות לפרשת שבוע | סדרות השיעורים | שיעורי הכנה לקראת מועדים | גליונות השבוע בספה"ק: תורת המגיד, פרי הארץ, אור המאיר ולכל שאלה / הערה על השיעורים ולענייני הפצה ו/או לשאלות נוספות אל מו' הגה"ח רא"מ אלתר שליט"א בחסידות ודרכי העבודה, ניתן לשלוח לכתובת המוערכת מכון 'תורת א"ם' tam522511@gmail.com או בפקס - 077-3181588

וכן ניתן להשיג את הספרים:

שיעורים בספה"ק פרי הארץ | אמצא מקום לה' - שערים לפנימיות התפילה | מלכות הוי"ה | ושאר ספרים אצל המכון בפרטים הנ"ל

ניתן לשמוע את השיעורים השבועיים גם בקו דברי אמת ואמונה בשלוחה 3

ארץ ישראל - 5265 * (או 02-5011430)

ארה"ב 518-329-9186

אירופה 44-3303-9004-84

בשלוחה ייעודית זו מופיעים גם שאר שיעורי הרב שליט"א בספרי:

תורת המגיד | פרי הארץ | תומר דבורה | תניא - שער היחוד והאמונה | דעת תבונות | שפת אמת | דרך ה', ושיעורים נוספים למועדים, ובמגוון נושאים וענייני השעה

תוכן הענינים

ו'היה כקרבכם אל המלחמה' - עיקר חוזק החיצים במלחמת היצר תלויה בעשיית ענייני עוה"ז לשם שמים..... ג

ג עיקר מלחמתו של אדם בענייני תורה ותפלה..... ג
 ד אותיות ה"ממולאים" באהבה ויראה הינם חצים שנונים על הסטרא אחרא..... ד
 רובא דעלמא רק ינועו כעצי היער בתפלה בלי אומר ודברים, ולוקח הסט"א כלי המלחמה מאתם..... ה

ה ביאור ענין עשיית צירופים בקליפות..... ו
 ו ניצחון היצר הרע מחמת שאין איש שם על לב תכלית בואו לעולם הזה..... ו
 ו מצד הסברא האדם לא בא לעולם הזה לפרנס אשתו ובניו וכדומה..... ז
 ז 'חציך שנונים עמים תחתין יפלו' - כאשר התורה והתפלה חזקים וחריפים בפנימיות מחשבה הקדושה..... ח
 ח עיקר חוזק החצים תלוי במעשהו בחוץ כשנפטר מהספר..... ח
 ח עבודת 'שירוש אחר עבודה זרה' הוא בחיי המעשה על פי התורה והתפלה..... ט
 ט 'סמוך לצאת מן הספֿר' - בקימה והיציאה מספֿר התורה שם עיקר השמירה הנצרכת מהאויב..... י
 י ודבר אל העם בלשון הקודש' - שהדיבורים יהיו מחוברים לקודש העליון..... י

ביאור פנימי בפסוקי מזמור 'לדוד ה' אורי' וגו'..... יב

יב טעמי אמירת מזמור 'לדוד ה' אורי וגו' בחודש אלול..... יב
 יב 'החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב' - התחננו על אריכות ימים רק עבור לראות את הטוב העליון..... יב
 יג 'באורך נראה אור' - הצדיק תולה כל השגותיו רק בה'..... יג
 יג 'ה' אורי וישעי ממני אירא' - אדם היודע ה' שכל האור שלו מה' אין לו לפחד ממאומה..... יד
 יד 'בזאת אני בוטח' - כשיש לאדם מתנגדים סימן שהולך הוא בדרך הישר בעבודת ה'..... טז
 טז ההולך עם כסף או אבנים טובים ומרגליות רבים קמים עליו לגזלו..... טז

- חדש -

ששת מליכוני עריכם

מאת הגה"ח רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

עבודת הלב -
לקט נבחר מספר
חסידות לבוא
לפתיחת הלב

לקט מספרי
הראשונים לבאר
פשוטו ותוכנו
של מקרא.

סדרת שיחות מיוחדות
לבאר תוכנם הפנימי
של פסוקי מלכיות
זכרונות שופרות

קובץ שיחות
לבאר אופן בנין
מלכות שמים
בירח האיתנים

נוסף במהדורה החדשה:

שער ובו ה' פרקים בביאור תוכן התוספות שבתפילות שמו"ע בעשי"ת

וְאֵין לָךְ חֵיד מִתּוֹק מִזֶּה,
שֶׁהָאֲדוֹן ה' עָבָא - וְתִ
בִּיקֶשׁ כּוֹזֵאת מִיָּדֵינוּ,
לֵאמֹר לִפְנֵינוּ מַלְכוּת
וְזִכְרוֹנוֹת כְּדֵי שֶׁתֵּבֵא
זִכְרוֹנֵכֶם לִפְנֵי לְטוֹבָה,
וְנִמְצֵא כָל עַצְמֵנוּ יוֹת'
דּוֹרֵשׁ טוֹבָתֵנוּ לְהִיטִיב
לָנוּ בְּאַחֲרֵיתֵנוּ'

חדש!
מהדורה
מצומצמת
בכריכה קשה

מהדורת כיס
בכריכה רכה
- לשימוש קל
ונוח בתפילות

לשימוש נוח
לתפילות הלחש
- מצורף תפילת
מוסף המבואר
לר"ה

ניתן להשיג את הספר:

הפצה בא"י:

מכון תורת א"ם

tam522511@gmail.com

הפצה בארה"ב ובאירופה:

בארה"ק:

בביהמ"ד "פני מנחם" רח' יוסף זיו 3 ע"ה ק'
ירושלים, ובחנויות הספרים המובחרות

פרשת שופטים

'והיה כקרבכם אל המלחמה'

עיקר חוזק החיצים במלחמת היצר תלויה בעשיית ענייני עוה"ז לשם שמים

ורש"י פירש "כקרבכם אל המלחמה", סמוך לצאתכם מן הספר מגבול ארצכם, וצריך להבין כוונת דבריו. וגם אומרו 'ונגש הכהן ודבר אל העם', וכהן מה בעי הכי בשעת מלחמה, מה שייכות כהן למלחמה, בשביל להילחם לכאורה נצרך רק לוחמים חזקים ואמיצים ותו לא. וגם מה שפירש רש"י "ודבר, בלשון הקודש", כל זה צריך ביאור.

עיקר מלחמתו של אדם בענייני תורה ותפלה

והנראה, שכאן הרמו בענייני התורה ותפלה, שהם עיקר מלחמתו של אדם כל ימי חיים חיותו, עיקר עבודתו בעולם היא להילחם במלחמה האמתית של התורה והתפלה, וכמו שכתב החובת הלככות (שער יסוד המעשה פ"ה), וז"ל: 'אמרו על חסיד, שפגע אנשים שבים ממלחמת אויבים ושללו שלל אחר מלחמה חזקה, אמר להם, שבתם מן המלחמה הקטנה

בפסוק 'והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם, ואמר אליהם, שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה' וגו' (דברים כ, 32).

יש להבין מה לשון 'והיה' שיגיד שמחה, ובכאן שמחה מה זו עושה כיון שמקריבים את עצמם למלחמה, ודרך הארץ כשהולכים למלחמה אפילו מלומדי מלחמה יראו לנפשם אם יהיו מהמנצחים או מהמנוצחים, ללכת למלחמה אף פעם אין זה שמחה גדולה, מי שהולך למלחמה בשמחה זה סימן שהוא איננו רציני, וכל מי שהיה פעם אחת במלחמה יודע עד כמה אין זה שמחה. וזה שישנם אנשים הששים לקרב, מחמת שיש להם תאוות הניצוח וכדו', גם אצלם ההליכה למלחמה אינה בשמחה אלא במתח, אי אפשר אף פעם לדעת להיכן ילכו הדברים, ואם כן מה הפירוש ב-'והיה' לשון שמחה בכתוב זה.

בעולם, וכאשר האדם מתפלל ולומד באהבה ויראה הרי הוא מגלה את כבוד ה' בעולם, והוא מרכבה לקדושה בעולם, ומרחיב את גבולות הקדושה, אזי בזה הוא יורה בכוח גדול על הסטרא אחרא. ההתגברות, לא להוציא את דיבורי התורה והתפלה בצורה מגושמת עבה וגסה, אלא באהבה ויראה ודביקות, זוהי המלחמה האמתית, מלחמה כבדת משקל, שהחיים האמתיים תלויים בה.

ואולי באמת ברבים קשה לומר זאת, מי שאינו מרגיש משויך לעבודת ה', לעבודת התורה והתפלה, אמירה זו שמה אותה במקום מאד לא נוח, אבל אנו עובדי ה' צריכים לדעת את רצינות הדברים, שאותיות התורה והתפלה הינם עסק רציני ביותר, וזהו המלחמה האמתית בחזית האמתית ועל הגבול האמתי.

מלחמה גשמית גם כשיש בה סכנת מוות, זוהי מלחמה פיזית, מלחמת הגוף שבין וכה וכה בסופו של דבר ימות, וכל השאלה היא רק מתי יהיה מיתתו, מחר מחתריים או עוד עשרים חמשים ושבעים שנה, הגוף הוא דבר מוגבל. אבל המלחמה על מלכות ה' זוהי המלחמה האמתית, זוהי 'מלחמה לה' בעמלק מדור דור' (שמות י"ז טז), זאת המלחמה בה' הידיעה, ואנו שותפים למלחמה זו באותיות התורה והתפלה בכל יום ויום.

שוללים שלל, התעתדו למלחמה הגדולה. אמרו לו, ומה היא המלחמה הגדולה. אמר להם: מלחמת היצר וחיליו, עכ"ל. נתאר לעצמנו את הכתוב בדבריו, אדם חוזר ממלחמה בה נלחם על חייו וירה בנשק ובטנקים, וכמעט מת כמה פעמים במהלכה, כשיוצא ממלחמה זו אומרים לו זה היה מלחמה קטנה, עתה שהנך נכנס לחיים כעת נכנסת למלחמה הגדולה. כי מלחמת התורה והתפלה זהו המלחמה על החיים האמתית, וזה המלחמה האמתית. והמהרי"ד מבעלזא זי"ע אמר, שבאלול קוראים בתורה את הפרשיות של המלחמה, שופטים כי תצא כי תבוא, כי באלול הוא זמן מלחמת היצר.

אותיות ה"ממולאים" באהבה ויראה הינם חצים שנונים על הסטרא אחרא

ואשרי הגבר מלא את אשפתו מהם (ע"פ מסילת קמו, ט), לזרוק חצים לגבי סמא"ל, ולחיות חצים שנונים בידו, דהיינו להוציא אותיות מילויים שמלאים מאהבה ויראה בהתעוררות גדול, אזי יהיה לבו בטוח שיחיה מהמנוצחים ולא מהמנוצחים, כאשר האדם מוציא אותיות תורה ותפלה באהבה ויראה, שלדיבורים אלו יש חיות, הרי זה חיצים לסטרא אחרא, כי עניינה של הסטרא אחרא להמעיט את כבוד ה'

מכוונים בתפלתם זהו בבחינת 'אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם, רק ינוע כעצי היער'.

ובאמת אנשים אלו המלחמה כבדה בידם, ומורך בלבם מפני האויב והצר השוכן בקרבם, הוא היצר הרע, הלוקח מאתם כלי המלחמה, במאבק זה אין מצב ממוצע, או שהאדם מתפלל באהבה ויראה ומנצח את הסטרא אחרא, או שמתפלל בלא לב האויב 'לוקח מאתם כלי המלחמה' ונעשה מנוצח מלפניו. וכבחינת המלחמה, שחייל הישנוני ורדום הצד שכנגדו שערני ינצחו בקל, אין מצב אמצעי בחזית, או לנצח או להיות מנוצח. וכמו שביאר רבינו לעיל (פר' ראש ד"ה לא מעשין) 'שאין אמצעות בדבר, ולא נמלט האדם מאחת משתי פנים אלה, בעשות מעשים טובים תבנה ותכונן קומת השכינה, ובעשות רע משרה בקרבו השראת הטומאה וגורם בנין בקומת הסטרא אחרא, כי זה לעומת זה עשה אלקים, וכשזה קם זה נופל', עכ"ל.

התפלה היא חזית המלחמה, ובה נמצא האדם בגבולות, כי בה האדם מעמיד מצד אחד את חיבורו לרבש"ע, באמירת ברוך אתה ה' נוכח פני ה', ומאידך מעמיד בה האדם את כל צרכיו הגשמיים, והעבודה היא לקשר ולחבר את ה' לכל ענייני הגשמים. ואם עושה זאת האדם בצורה מכנית בלבד, אזי

רובא דעלמא רק ינועו כעצי היער בתפלה בלי אומר ודברים, ולוקח הסט"א כלי המלחמה מאתם,

כאשר עינינו רואות, רובן דעלמא, בנשתם אל עבודה שבלב זו תפלה, רוב האנשים כאשר הם מתחילים להתפלל, אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם, רק ינוע כעצי היער, קולם בלתי נשמע רק מתנענעים הם בחוזקה. ואכן ישנה תופה מעניינת מאד, שכלל שהאדם מגיע באיחור רב יותר למנין מתנענע הוא חזק יותר, מי שמשתלב בחזרת הש"ק ב"שמע קולנו" מתנענע חזק מאד, ואילו זה שבא רק ב'ובא לציון' מתנענע עוד יותר חזק, וממש 'ינוע כעצי היער'. וטעם הדבר, שמנסים לחפות ו"לכפר" בזה את אי הנעימות של איחורם. וכמו כן אדם שטרוד מאד מתנענע מאד מחמת טעם זה. וכמובן שהרה"ק מבארדיטשוב היה רואה זאת בעין יפה, שאפילו יהודי כזה למרות הכל לכל הפחות מתנענע כלולב כדי לנענע ולנער את גופו, כולי האי ואולי ישתנה על ידי כך, אבל אחרי ככלות הכל יש כאן נענוע כעצי היער מבלי שום חיות פנימית. וישנו שקו"ט האם להתנענע בתפלה או לא, והיו צדיקים שהתנהגו כך והיו שהתנהגו כך, כל אחד לפי בחינתו, אבל גם אלו שמתנענעים, זהו סוג של נענוע תוך כדי דיבור, נענוע של התבטלות בהרגשת עמידה לפני המלך, התנענוע יחד עם אומר ודברים, מה שאין כן אלו שאינם

"יפריע" לו בהצלחתו שלו, זהו מבט וקו חשיבה של הקליפה, וזהו נקרא 'צורפים בקליפות', כי אותיות מחשבתו מצורפים בצורה של הקליפה.

אבל כאשר האדם מצליח להתבטל לה', לדעת שהכל מאת ה' ולא כוחו ועוצם ידו יעשה לו את החיל וההצלחה, ויודע שכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו, אזי אותיותיו מצורפים בצורה של חיבור, קו מחשבתו של הקדושה.

ולבן, אלו הנגשים לתפלה בצורה של 'אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם, רק ינוע כעצי היער', אזי היצר הרע 'לוקח מאתם כלי המלחמה, הם האותיות, ועושה צורפים בקליפות' בכך ש'מבלבל מחשבתם לשוט בהבלי עולם', הסטרא אחרא גונבת לו את צורת החשיבה שלו, שולטת לו על המחשבות, וכל מוחו נמצא תחת ממשלת הסטרא אחרא,

ניצחון היצר הרע מחמת שאין איש שם על לב תכלית בואו לעולם הזה

והכל בעבור שאין איש שם על הלב עיקר בואו בעולם הזה ומה מעשהו, שאלת השאלות הצריכה להטריד את האדם בכל עת, בכל בוקר באמירת "מודה אני" ובכל לילה בקריאת שמע שעל המיטה וגם באמצע היום, ובכל דבר חדש ובכל צומת בחיים, היא, בשביל מה הוא

מרחיב בזה את גבולות הסטרא אחרא, הוא נהיה מגושם יותר, אבל אם הוא עושה זאת באהבה ויראה, אזי דיבוריו מרבים כבוד ה' בעולם, בידיעו שהכל מאת ה' ובבקשתו ובהתחננותו על כל דבר מה', ובזה מרכבה את גבולות הקדושה, ויורה חיצים בסטרא אחרא, וזוהי המלחמה האמתית.

ביאור ענין עשיית צירופים בקליפות

ולקח היצר הרע כלי המלחמה מאתם, שכלי המלחמה הם האותיות, ועושה צורפים בקליפות, ומבלבל מחשבתם לשוט בהבלי עולם, וממילא אין חצים לירות כמו אופל, לנצח ולהרחיק הצפוני מלבנו, ונעשה מנוצה מלפניו. וכאשר בא לתורה ולתפלה, אם הוא תחת שעבוד מבט הסטרא אחרא, כן הולך, ומאומה אין בידו.

ביאור ענין לקיחת האותיות על ידי הסטרא אחרא ועשיית צירופים בקליפות, נשמע דברים מופשטים הרחוקים מאתנו, אבל האמת היא שזהו מאד פשוט, יותר מפשוט מפשוט, ומפחיד ביותר. כאשר אדם עומד לפתוח עסק, לקנות במכולת, לרפאות או להתרפאות, וכדומה, ומרגיש "אני" ה"עושה", הרגשה זו זוהי צירופים של קליפה, כי קליפה היא פירוד מה', וכאשר לוקח האדם לעצמו את ה"קרדיט", ומקבל על עצמו קבלה טובה רק בשביל כך שהקב"ה לא "יתערב" ולא

לכך, אפילו ג'וק המסתובב בג'ונגל מוצא את מזונו בקלות, כמבואר במשנה (קידושין פג.) 'רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית מימך חיה ועוף שיש להם אומנות [בתמיהה], והן מתפרנסין שלא בצער'. ואם כן גם בני האדם היו יכולים למצוא מזונם מבלי עמל, וחסר היגיון לומר שכל שכל וגאונות מין האדם נשלח לעולם הזה לתוך כל ההתמודדויות והניסיונות אך ורק בשביל שיאכל ויפרנס, וגם איש פשוט שאינו גאון גדול מבין שאין היתכנות סברתית לכך.

ובפרט, כאשר מתבוננים בחכמת הבורא בבריאה, שכולם בחכמה עשית, ובכל נברא נברא ישנה כזו חכמה נפלאה, איך יתכן לומר שירידת האדם לעולם הזה לא נעשית בחכמה ח"ו, ובוודאי ביכולת ה' למצוא מזון לבריותיו בצורה אחרת מהצורה שבה היא מתנהלת.

כל זה מכריח שירידת הנשמה לעולם הזה היא מחמת סיבה עמוקה יותר, ולא בכדי לאכול ולפרנס, אלא בשביל לעשות רצונו יתברך. וככל שברור וחד לאדם שזהו מטרת בואו לעולם, בשביל למלאות שליחותו בעשיית רצון ה', לגלות כבודו יתברך, מבין הוא שגילוי כבודו אינו רק באותיות התורה והתפלה, אלא כאשר עוסק במילי דעלמא בצורה הנכונה, עם חיבור לה', אזי כובש את העולם הזה וענייניו לרשב"ע, שה' עשה כביכול הסתר

בא לעולם הזה. וזהו גם עניינו של חודש אלול כמו שכתב השפת אמת (לחודש אלול תרמ"ז-תרמ"ח), וז"ל: 'ועיקר פירוש 'אני לדודי' להיות איש ישראל יודע שנברא רק לשמש את קונו ואין לו מציאות וצורך אחר כלל בעולם', עכ"ל.

מצד הסברא האדם לא בא לעולם הזה לפרנס אשתו ובניו וכדומה

ומצד הסברא, בודאי לא בא רק לפרנס את עצמו ופרנס אשתו ובניו, וכדומה מצרכי ישראל המרובים, המבלים רוב שנותם רק בעבור האוכל והכסות, ועיקר עבודתם שנבראו בשבילה נשכה מלוח לבם. לא יכול להיות שבאנו לעולם הזה בשביל לאכול ולפרנס את סביבתנו, שהרי הרבה דרכים למקום, והיה הוא יתברך יכול לעשות בדרך קצרה ופשוטה יותר.

שהרי, כל בעל חי מקבל את מזונו המדוקדק בעתו ובזמנו, 'עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו' (תהלים קמה טו), ודברים נפלאים ישנם בהתבוננות בהשגחת ה' על מזון בעלי חיים, שישנם כאלו שעשה להם ה' לשון דביקה שידבק לכך מאכלם, וישנם שיש להם ידיים מיוחדות שעל ידם מצליחים לתפוס את אוכלם, וכהנה וכהנה אין ספור דרכים שונים ומשונים לפרנסת כל בעל חי. וכל בעלי החיים מוצאים את פרנסתם בכל מקומות מגוריהם מבלי לעמול קשה

ונכון, אזי 'עמים תחתך יפלו'. ובתנאי 'כלב אויבי המלך' (ס), כלומר, תשים אל לבך וידוע תדע, שמחשבות זרות הבאים בתוך התפלה ושאר מונעים העבודות בוראך, המה 'אויבי המלך' מלכו של עולם, כשיש לאדם בלבולים בתפלה, צריך לדעת שזהו המלחמה האמתית, ובידיית חצי דיבורי התורה והתפלה ניתן לפגוע כביכול באויב הרוחני ע"י שם.

אולי ניתן לומר, שפעם הדבר שפעל הכי רחוק היה חץ וקשת, אבל היה זה במרחק מועט בלבד, אבל כיום ישנם טילים בליסטיים שניתן לבוא עמם כמעט לצד השני של כדור הארץ. ובא ללמדנו, שכיבושנו כיום במלחמת ה' גדולה ורבה, וכיום ניתן להשפיע הרבה יותר למרחק על ידי דיבורי התורה והתפלה. וכפי שרואים זאת בחוש בפשטות, שאומרים שיעור באור המאיר בארץ ישראל, ולאחרי שנה ניתן למצוא מישהו ששומע שיעור זה בשווייץ, וברוסיה. וכל אחד בנקודתו משפיע הרבה יותר למרחק מבעבר, כל אחד נותן את חלקו וביחד כובשים את העולם שיתגלה בו עוד ועוד כבוד ה'.

עיקר חוזק החצים תלוי במעשהו

בחץ כשנפטר מהספר

ובכך דברנו מזה כמה פעמים, אשר עיקר חוזק החצים תולה במעשהו בחוץ, כשנפטר מהספר ויצא לפעול ולעבודתו, לעשות מעשה ההכרחים שבלתי אפשרי

שבעולם הזה לא ייראה כבודו יתברך, ושלח אותנו להיות חייליו לנצח במערכה ולגלות כבודו יתברך בתוך ההעלם.

וגילוי כבודו יתברך נעשה שלב אחר שלב, החל מעבודת אברהם אבינו, ש'אחד היה אברהם' (יחזקאל לג כד), ש'כל העולם כולו מעבר אחד והוא מעבר אחד' (בר"ר מג ט), הוא היה היחיד שהכריז שישנו בורא לעולם, ועד היום שעולם ומלואו יודעים שיש בורא, ובכל דור ודור נוספים עוד נקודות ופרטים, ידיעות ותוספות בניצחון המלחמה לה'.

מול זה בא הרמו בתורה, 'והיה' יגיד שמחה, 'בקרבתם אל המלחמה', ובתיב בה' הידוע, היינו מלחמה הידוע, מלחמתה של תורה ותפלה, שמחה ודאי לפניו יתברך, בקרבם בני ישראל ללחום נגד צר הצורר, הוא היצר הרע, וישימו לב להכין את עצמם בכל מיני קרבא, לירות חצים חזקים.

'חצץ שונים עמים תחתך

יפלו' - כאשר התורה והתפלה

חזקים וחריפים בפנימיות

מחשבה הקדושה

ומבטיחו הכתוב (ספ"ס מה, ו) 'חצץ שונים עמים תחתך יפלו', נתבאר לנו במקום אחר, והכוונה כש'חצץ שונים', היינו דבורי תורה ותפלה המה חזקים וחריפים, בפנימיות מחשבה הקדושה בראוי

ומבואר בגמרא (ע"ז מה:) שאף שהעוקר עבודה זרה צריך לשרש אחריה, אולם הסדר בזה היה 'אבד ואחר כך תאבדון', ו'גידועי עבודה זרה קודמין לכיבוש ארץ ישראל, כיבוש ארץ ישראל קודם לביעור עבודת זרה', והיינו שבתחילה רק קיימו 'אבד' וכבשו את ארץ ישראל ולאחר מכן חזרו שוב לבער ולשרש אחר העבודה זרה.

ויסוד גדול בעבודת ה' מונח בכך, ונבאר זאת בנידון דידן. כאשר האדם מתפלל בשמונה עשרה 'אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה, חננו מאתך חכמה בינה ודעת', היא משבר עבודה זרה בכך, שהרי קודם התפלה התייחס לעצמו שהוא חכם ובר דעת מחמת עצמו, שהוא הדוגמא לבר דעת ולחכם ומבין וכו', ועתה מבקש הוא מה' שיחונן אותו בחכמה בינה ודעת, שמעצמו אין לו מאומה והכל רק מתנת חיים מה', ועל דרך זה בכל שאר הברכות, השיבנו רפאנו וברך עלינו, שהכל מאת ה'. אולם התפלה הוא רק ה'אבד' והמכה הראשונה בלבד, ואחר סיום התפלה שנגמר בחינת 'כיבוש ארץ ישראל, אזי הוא הזמן לבער את העבודה זרה ולשרש האחריה, והוא בשעת 'כאשר תקום מן הספר', כאשר יורדים לחיי המעשה, לעשות הכל כראוי וכפי כיוון החשיבה האמתי של שמונה עשרה, אם הולכים לרופא לדעת שה' הוא רופא חולי עמו ישראל, עוסקים בפרנסה

וזלתם, גם שם ידבק פנימיות מחשבתו לרוממות אלקותו יתברך, ואל ישר שקוע עם ראשו ורובו בגשמיות לנשות מדרך המלך. רבינו שוב ושוב, מכה ואומר וצועק ומבקש ומתריע, שאין די בלימוד התורה לבד ובקימה מן הספר לחזור להיות אותו אדם שלפני הלימוד, אלא צריך האדם עצמו להשתנות על ידי לימוד התורה. וככתוב באגרת הרמב"ן 'וכאשר תקום מן הספר תחפש כאשר למדת אם יש בו דבר אשר תוכל לקיימו', ואין הכוונה רק להלכה למעשה, אלא כוונה פנימית יותר בדבריו, שגם בעת הקימה מן הספר יישאר האדם מחובר לתורה הקדושה.

ובותב רבינו שזהו 'עיקר חוזה החצים', כשם שמבלי עקירת השורשים הכל יכול לצמוח שוב, כמו כן מבלי עקירת שורשי הרע בעבודה בחיי המעשה בדביקות בה', כל הסטרא אחרא יכולה לצוץ שוב. ניתן להבין זאת על פי המצב כיום רח"ל, שכובשים מקומות שיש שם מחבלים, ויוצאים משם מבלי להוציא את המחבלים משם, שבין רגע כל המצב יכול לצוץ מחדש ח"ו.

עבודת 'שירוש אחר עבודה זרה'

הוא בחיי המעשה על פי

התורה והתפלה

כתוב (דברים י"ג) 'אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים',

המלחמה 'סמוך לצאת מן הספר', ספר ממש, ספר וספר זה אותם אותיות, כשנפטר מספר תורה ויצא לפעול, שם עיקר השמירה מאויב הצופה להחמיאו, ולחמוף אותיות בקליפות, והם בלי המלחמה שלא יהיה לו במה ללחום מלחמתו של תורה ותפלה, בצאתו מן הספר, כאשר הוא יוצא מהתורה והולך לחיי המעשה, שם עיקר השמירה מהאויב.

'ודבר אל העם בלשון הקודש'

- שהדיבורים יהיו מחוברים

לקודש העליון

אמנם מי הוא המלומד מלחמה להורות דרכי העבודה, אומר הכתוב 'ונגש הכהן' הוא העובד, כי על הכהנים להורות, ועליו מוטל לדבר אל העם. ולזה פירש רש"י, "ודבר אל העם" בלשון הקודש, כלומר עיקר דבורו להבינם וללמדם לשון הנמשך מקודש עליון, החכמה היא הנקראת קודש, ההכרה בכך שאין עוד מלבדו, והמשמעות הפנימית של לשון הקודש היא לשון המחוכבת לקודש העליון, שהדיבורים מחוברים למקורם, ואל יעשו דיבוריהם חולין, בחיות שאין המחשבה קשורה אל בחינת הדיבורים היוצאים מפייהם, כנוצר בפרשיות הקודמת באורך, כאשר מדברים דיבורים שאינם מחוברים לה', זהו דיבורי חולין ולא לשון הקודש. וזה 'ודבר אל העם', ועיקר דיבורו רק 'בלשון הקודש' כמבואר.

ה' הוא מברך השנים, העבודה בחיי המעשה היא השירוש אחר עבודה זרה.

אבל אם העיסוק בענייני עולם הזה מנותק מה', אזי הסטרא אחרא יכולה לצוץ מחדש, שלא נעקר שרשיה. ואזי בשמונה עשרה של התפלה שלאחר מכן, כבר יש לאדם מניעות ובלבולים, מאחר שחי בעולם בציור של הקליפה. ולכן 'עיקר חוזק החצים תלוי במעשהו בחוץ כשנפטר מהספר'.

ואזי ילך לבטח דרכו, ולא יהיה המלחמה כבידה עליו כל כך כגשתו אל העבודה זו תפלה, אם מצליח להכניס את התורה והתפלה הראשוניים למעשיו, אזי יזכה שהתפלה שלאחר מכן תהיה נעלית ביותר, כי אם חי את כך ש'חננו מאתך' בכל פעם שבאה לו מחשבה טובה כיוון טוב ודעת, אזי זוכה שבתפלה לאחר מכן ה'חננו מאתך' יהיה במדרגה נעלית ועדיה יותר, ואזי יהיו לו חיצים טובים ומשובחים יותר, כי אין מונעים הרבה לחמוף אותיות לחיצונים, כיון שעשה לפיו מחסום, ולא עשה צרופים בחצונים כמעשהו בחוץ, ממילא אין לו מחשבות רות ומעורבות.

'סמוך לצאת מן הספר' - בקימה

והיציאה מספר התורה שם עיקר

השמירה הנצרכת מהאויב

ולזה העמיק רש"י בלשונו 'בקרבתם אל המלחמה', ובמה תולה עיקר

מה יתן ומה יוסיף, אפילו ינענע ראשו לכל פינות העולם, אם לבו בל עמו, לדעת מה עושה בנענועת הראש. וביאר, כיון שהאדם מייחד את עצמו באחדות אלהותו יתברך, אזי נעשה אחדות גמור עם הקדוש ברוך הוא וכו', וזהו הכוונה בהגיע לתיבת אחד, ומייחד את עצמו עם בורא עולם אחדות גמור, תועלתו גדולה, אשר כחו יפה לנענע לשית סמרין, המה הוי"ו קצות שעמהם נבנה העולם. עכ"ל שם.

ולזה העמיק רש"י 'אפילו אין זכות', לשון זכות ובחירות, 'אלא קריאת שמע', ששם עיקר הכוונה ומסירת הנפש, 'כדי אתם שיושיע אתכם', כי קריאת שמע זהו מקור המלחמה, ודוק:

'ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה', ופירש רש"י 'אפילו אין בהן זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדי אתם שיושיע אתכם'. ומוכן על פי הדברים הנאמרים, שרומז למלחמתה של תורה ותפלה, ועיקר התפלה מדאורייתא הוא הקריאת שמע, ושם עיקר היחוד כנוכר בכוונות, ולכן צריך למסור את עצמו עם כל נפשו ומאודו, להיות בתכלית הזכות, לפנות מחשבות מעולם הזה, וינענע ראשו לשית סמרין כנוכר לנו במקום אחר (כ"ט ע"ג) ע"ן שם.

וה"ל שם: ושמעתי מהמניד וצלח"ה, שביאר דבריהם (צ"י לו"ס ס' ס"ב) בהגיעו לתיבת 'אחד' ינענע ראשו לשית סמרין, ולכאורה

אלול [ב]

ביאור פנימי בפסוקי מזמור 'לדוד ה' אורי' וגו'

ונלמד בס"ד ביאורי רבינו במזמור זה, שבוודאי יביא להתעוררות ולהיתפס ולהתחבר יותר לאמירת מזמור, זה, ויסייע בעדנו לשפר ולרומם את עבודת האלול.

'החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב' - התחננו על אריכות ימים רק עבור לראות את הטוב העליון

'לדוד ה' אורי וישעי ממני אירא, ה' מעוז חיי ממני אפחד' (תהלים כז, א). הכוונה, על דרך שבארנו פירוש הפסוק (תהלים לד, יג) **'מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב'**, מי הראוי לקרותו איש הירא את ה' החפץ חיים לקרותו בשם, לשלול הרשעים בחייהם קרויים המתים, ו'מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב', כלומר, כל עצמו בהתחננו על אריכות ימים ושנות חיים בעולם הזה, כי אם לראות התגלות טוב עליון, שנתגלה באמצעות המשך הזמנים.

המטרה האמתית ברצון לחיות הוא החיים האמתיים והרוחניים, וכפי שמתבטא במאמר חז"ל (ע' במדבר"ר כא ד)

טעמי אמירת מזמור לדוד ה' אורי וגו' בחודש אלול

נוהגין לומר מראש חודש אלול בכל יום אחר גמר התפלה מזמור לדוד ד' אורי וכו' בוקר וערב, וכתב המטה אפרים (ס' תקפ"ח, אלף למטה סק"ה) שיסוד המנהג על פי דברי המדרש (שומר טוב תהלים כז ד, ויק"ר כא ד) 'אורי בראש השנה וישעי ביום הכיפורים', כמבואר במדרש (סז) ש'בקרוב עלי מרעים' אלו שרי אומות העולם 'לאכול את בשרי', לפי ששרי אומות העולם באין ומקטרגין על ישראל לפני הקדוש ברוך הוא וכו', שכל ימות השנה השטן מקטרג וביום הכפורים אינו מקטרג. ומוסיף המטה אפרים ש'כי יצפנני בסוכה' הוא רמז לסוכות. ועל פי פנימיות ישנו טעם עמוק יותר, כמבואר בסידור ר' שבתי מראשקוב זצ"ל ובעוד ספרי קודש, כי במזמור הזה יש בו י"ג שמות הוי"ה שהם נגד י"ג מכילין דרחמי, ולכך אנו אומרים אותו מר"ח אלול כי בימים אלו נפתחו הני י"ג מקורות מי"ג מכילין דרחמי והם מתגלין ומאירין למטה.

ואשר על כן, אין לומר מזמור זה כלחש בעלמא, אלא להתחבר לכתוב בו,

'כי עמך מקור חיים' - מי שדבק בה' ועמו יתברך הוא החי

וזוהו פירוש הפסוק (מסליס לז, י) **'כי עמך מקור חיים באורך נראה אור'**, להורות שמקור חיות האדם לקרותו בשם חי, הוא מי שאינו נפרד מהבורא ברוך הוא, ומדבק פנימית מחשבתו בכל עת ורגע לרוממות אלקותו, ראוי לקרותו בשם איש חי. וזה **'כי עמך'**, מוכב על הצדיק שהוא מקושר ומדובק בסוד פנימית מחשבתו, כזה נקרא **'מקור חיים'**, לשלול זולתו, אינו נקרא חי. ונמצא, שאותם השעות ביום שאדם מצליח לחשוב על הרבש"ע זהו הזמן שהוא חי.

'באורך נראה אור' - הצדיק תולה כל השגותיו רק בה'

ו**'באורך נראה אור'**, כלומר, אפילו בהשיג הצדיק אור התורה והמצות, אינו תולה בבחינת עצמו להתחלל בחכמות ותבונות לראות במושכלות, מי שמצליח להבין סוגיא היטב, להשיג דבר מרומם יותר, אם הוא מרגיש שהוא כבר יש, שהוא כבר בא לאיזשהו "מקום", באותו הרגע הוא מנתק את עצמו ממקור החיים, וכבר הוא אינו חי, אבל הצדיק אינו תולה את כל השגותיו בעצמו, כי אם נפשו יודעת מאד, שהכל מאת ה' היתה זאת, והאור שרואה בתורה רואה בזה עם אורו יתברך שמאיר בנשמתו, כל הראיה בתורה

ושהמחטיא את האדם קשה יותר מן ההורגו, כי מה יש בחיי הגשם בלי רוחניות, וכמבואר בירושלמי (פאה פ"א ה"ב) **"כי הוא חייכם"** (דמייס לז מז) אימתי הוא חייכם כשאתם יגיעים בו' בתורה, כי מי שאינו יגע בתורה אין לחייו משמעות, אמנם הוא מסתובב ומהלך, אבל הרי הוא כרובוט המסתובב והולך שלמרות שעושה את כל התנועות והקולות של בני אדם אין הוא חי. ובראש השנה מבקשים כל כך הרבה על חיים, זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים וכו', אבל כל זה הוא לחיים האמתיים חיים שהמלך חפץ בהם, וכמבואר במאמרי השפת אמת הפותחים **'החיים שמבקשים בראש השנה'** (כ"ה מרמ"ו, תקס"ב ועוד) באריכות.

ובחיים האמתיים ישנם כמה דרגות, כשם שבגשמיות יש כמה בחינות חיות, יש כאלו הגוססים ברוחניות, שיש להם חיות רוחנית מועטה ביותר, יש כאלו החולים, יש כאלו שרק לא חשים בטוב, ויש כאלו שחיים בטוב ובנעימים ברוחניות.

ולא כרובן דעלמא השואלים אריכות ימים רק לראות טובות עצמם, לבלות שנותם חיי הבל, לא זה 'האיש החפץ חיים', ומה כבר יהיה לאדם שיחיה "שלש מאות" שנים מבלי מטרה, מה חסר כל זאת, זהו בקשת רובוט לאורך זמן, ולא זהו החיים שאנו מבקשים.

ושם"ה גידיהם, על ה', וכל העומד עליהם כאלו עומד לחלוק כביכול על ה', כאשר אדם נמצא ברמת ביטול מבלי שום תחושת עצמיות הוא איננו מפחד מאף אחד, כל הפחד ישנו רק כאשר האדם הוא יש לעצמו, אבל כאשר הוא יודע שהכל הוא רק מה שה' נותן לו, נתינה זו איננה נפסקת אף פעם.

וזהו שרמז דוד המלך עליו השלום, 'ה' אורי', כלומר ידעתי נאמנה שאפילו ב'אורי' שאני רואה במושכלות ובפלאות התורה, אינו שלי, כי אם 'ה' הוא המאיר ב'אורי', בנוכח 'באורך נראה אור'. 'וישעי', כלומר זה עיקר ישועתי. אם כן אזי 'ממי אירא' ודאי. וכן הכוונה 'ה' מעוזי', בחיות עיקר מקור חיי לראות באמצעות הימים, התגלות הו"ה ברוך הוא שנתגלה באמצעות המשך הזמנים, כל יום בא לספר תוספת של עוד פרט של גילוי כבוד ה' בעולם, 'ממי אפחד' ודאי. כי האיש התמים אשר דרכו בכך, אינו מרגיש מעצמו כלום מטוב עד רע, ומגמתו בהם מה נעשה דוגמתה למעלה, ולזה ישים בחו ונפשו כל הימים.

ולזה אמר 'בקרב עלי מרעים לאכול את בשרי, צרי ואויבי לי, המה בשלו ונפלו', כי להמרעים נראה כאלו עמדו למעיק ולמיצר לעצמותי, 'לאכול את בשרי' הנשמי, 'צרי ואויבי לי' דייקא, כך נראה בעיני המריעים, ובאמת קריבתם הוא "עלי",

הוא רק על ידי הארת הבורא, וזהו 'באורך' דייקא 'נראה אור', ותולה הכל בבוא ברוך הוא, כי כן דרכי הצדקים מקמינים עצמם נגד גדולתו יתברך.

משל למה הדבר דומה, לתלמיד שאומר דבר מה, ומדגיש שאין זה ממנו אלא מרבו, שהכניס בו כל כך עמוק את דבר התורה עד שנבלעו בדמו, וכל מה שאומר הכל אך ורק ממה קבלה היא מרבו. ובנמשל זה עוד יותר מכך, כי רב ותלמיד סוף כל סוף יש איזשהו פירוד ביניהם, התלמיד יכול להישאר עם ההסתכלות של הרב גם בהסתלקות רבו, אבל אצל הרבש"ע כל מה שרואים בתורה הכל אך ורק מהארת הבורא באותו הרגע ממש, זה 'באורך נראה אור' תמידי בכל רגע ורגע.

ובמה שהאדם יודע וחי יותר את כך שהכל מאת ה', מבלי שום כוח עצמי, ניתן לפתוח לו משמיי השגות וראיות נעלות יותר ברוחניות, כי כל מה שלא נפתח לאדם ברוחניות הוא רק מחמת החשש שייקח זאת לעצמו.

'ה' אורי וישעי ממי אירא' - אדם היודע ה' שכל האור שלו מה' אין לו לפחד ממאומה

וזהו הנורמת להם שאינם יראים ומתפחדים משום בריה בעולם, כי משליכים את עצמם עם רמ"ה איברייהם

**'בזאת אני בוטח' - כשיש לאדם
מתנגדים סימן שהולך הוא בדרך
הישר בעבודת ה'**

**'אם תחנה עלי' מחנה לא יירא לבי, אם
תקום עלי' מלחמה בזאת אני בוטח'**
(מסיל כו, י). הכוונה, כי חנה יש לך בני אדם
גם בני איש, הנותנים שמחה בלבם להיות
שאינ אדם לעמוד נגדם להפליג בדברים,
ובל דרכו ישר בעיניהם, ונראה להם באלו
עמדו ודאי בסוד ה', אנשים שמחים שאין
מי שחולק עליהם, ומוכיחים מזאת
שהולכים הם בדרך הישרה. והאמת אתם,
ביון שמצא חן בעיני אלקים ואדם, ואין
בר פלונתא.

**אמנם יש דרך ישר לפני איש, ואף על פי
כן רבים עומדים עליו להפליגו עליו,
לפעמים האדם הולך בדרך הישרה ורבים
חולקים עליו, ואדרבא מזה נלמוד שדרכו
בדרך המלך באמת, והשמן עומד על ימינו
לשטנו, כי אין הכסיל, הוא היצר הרע
הנקרא מלך זקן וכסיל, חפץ בתבונה, ולכן
עורך מלחמה נגדו.**

**ובאמת לכל אורך הדורות היו בעלי
מחלוקת על צדיקים, ובפרט
היה מאבק גדול על אלו שהגיעו לגלות
את נושא ייחוד ה' בעולם, על הרמח"ל
שזהו כל עניינו כידוע לכל המכיר את דעת
תבונות ועוד מספריו, ולאחר מכן על תורת
החסידות, שעניינה לבאר איך לממש את**

למעלה ממני, והן המה אויבי המלך מלכו
של עולם בנוכח, ולכן 'בשלו ונפלו' בעזר
אלוק העומדים עליו, כמבואר:

**אולי ניתן להוסיף, אם כי אינו מפורש
בדברי רבינו, שהמבחן לכך שאכן
'ה' אורי וישעי', שהאדם באמת בטל לה'
בתכלית, הוא כאשר 'ממי אירא' - שאינו
מפחד ממאומה. אבל כל עוד שיש לאדם
פחד איך מסתכלים עליו ומה יאמרו עליו
זאת אומרת שהוא לא בטל מספיק לה',
שהוא עדיין לא במדרגת 'ה' אורי וישעי'.
ואין לו לאדם להיבהל בראותו שהוא
עדיין 'אירא', כי זוהי עבודה האורכת זמן
רב, צריך להתחיל ב'ה' אורי', לדעת
ולהאמין ולרצות להאמין ולחיות את כך
שהרבש"ע נותן הכל, כל הראיה והשמיעה
וההבנה וכל ההצלחה הכל מתנה מאת ה',
ואף שלאחר מכן רואים שעדיין לא
אוחזים במדרגת 'לא אירא', צריכים שוב
להחדיר את כך ש'ה' אורי וישעי', לבקש
'חננו מאתך חכמה בינה ודעת', להתחבר
שוב ושוב, ואזי האדם הולך ומשביח את
עצמו, שענין זה מתחיל להיכנס לתוך חיי
נפשו צעד אחר צעד, עד שיחלחל לתוך
תוכו וייהפך להיות חלק ממנו. וכשם
שבמלחמה הגשמית עורכים אימונים
רבים עד היציאה לשדה הקרב, כמו כן
הוא בעבודת ה'. והזמן גרמא, באמירת
'לדוד ה' אורי' כל יום בוקר וערב,
להחדיר שוב ושוב שהכל מאת ה'.**

ומבואר בספרי קודש שאם אדם אין לו שום התנגדות בעבודת ה' יש לו לבדוק היטב את דרכו. ואין הכוונה שאדם צריך לעשות דווקא דברים מזוירים וקיצוניים שיתנגדו אליו, וההתנגדות לא באה מיד, אבל כעבור כמה וכמה שנים אם ילך בדרך הנכונה יצוצו מתנגדים לנגדו. ואין זה סותר לנסות להסתדר עם בני אדם, כפי שלמדנו בדרכי רבותינו שבתורת החסידות והרמח"ל את הכיוון והקו בזה לנסות להסתדר עם כולם ככל האפשר.

וי"ל שזהו הטעם שמיד בתחילת השולחן ערוך (א"ח ס"ו ב), מיד אחר שכותב הרמ"א את עבודת 'שויתי ה' לנגדי תמיד' מוסיף 'ולא ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת השי"ת'. ולכאורה, בשלמא עבודת השויתי נחוצה לדעת מיד בתחילת השו"ע, אבל שלא להתבייש מפני המלעיגים היה יכול להיות כתוב בסיום השו"ע. אלא, שכן הוא הדרך, שהמקיים 'שויתי ה' לנגדי תמיד' אזי מיד באים בני אדם המלעיגים עליו, וצריך לדעת מכך ולא להתבייש מהם, אלא אדרבה לדעת ש'אם תחנה עלי מחנה וגו' אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח', כמובן לא צריך לומר זאת למלעיג בפניו שהוא הסימן לכך שעובד ה' הנני, אבל צריך לדעת זאת.

יחוד ה' בעולם, שאחדות ה' לא יהיה כסתם תיאוריה אלא בתוך חיי המעשה.

ההולך עם כסף או אבנים טובים ומרגליות רבים קמים עליו לגזול

והמ' למשל אונק, ההולך בדרך יחיד, ונושא צרור אבנים בידו, או נושא על כתפו שק מלא סוכין, או אין מקטרג, ויכול להרחיק את הדרך כמה פרסאות, ואין מורא לנגד עיניו, אף אחד לא מחפש לגזול אותו אם אין מי שמדמיין שיש לו דברים יקרי ערך, לאפוקי ההולך בדרך יחיד, וצרור הכסף בידו או אבנים טובות ומרגליות, אזי דרכו בחזקת סכנה, ורבים קמים עליו ונצבים על אם הדרכים, לגזול וליקח מהבא בידו.

ככה הענין ההולך בדרך המלך הקדוש ברוך הוא, כל מה שהוא מטיב לכת בדרכי יושר, וצרור הכסף בידו - כי נכסף וגם כלתה נפשו לה, אזי השטן עומד על ימינו לשטנו, ובאשר חכמים הגידו (סוכה נב, ב) כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו.

ולזה רמז דוד המלך עליו השלום, 'אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה, מאישים המלעיגים הבאים בעצת היצר הרע, אדרבה 'בזאת אני בוטח', בזה גופא אני בוטח, כלומר בזאת המלחמה אני בוטח, מסתמא הלכתי והדרכתי יושר בדרך המלך באמת בנוכר:

אילו הבחור משיעור א' יברח ממנו לצד השני זה דבר תמוה ביותר. קל וחומר בן בנו של ק"ו כאשר ה' מאיר פניו אלינו, אין לנו להתייחס לכך "מתי כבר יסתיימו ימים אלו", מתי כבר יבוא סוכות ושמחת תורה. אדרבה נקבל את פני אלול בשמחה גדולה, ונבקש ונתחנן 'אור פניך עלינו נשא', הנה באו הימים שבהם ביכולתנו להתקרב יותר לה', ועוד מעט כבר בא ראש השנה בו נזכה לומר מלכויות זכרונות ושופרות. יעזור ה' שנוכל לנצל את ימים אלו כראוי, את המתנות הגדולות הללו, שיהיו ימים מלאים ושה"ימים טובים" של אלו יחדרו בקרבנו.

הבעל התניא (לקו"ט ראה ד"ה אני לדודי הא' פ"ח) מקשה שמאחר ש'באלול הוא זמן התגלות י"ג מדות הרחמים, למה הם ימות החול ואינם יום טוב כמו שבתות וימים טובים'. ומבאר על פי משל למלך בשדה, יעו"ש. ומתנה גדולה לחיות עם קושיא זו, למה באמת אלול אינו יו"ט, הרי מאיר בו י"ג מכילין דרחמי. ולזכור היטב שאכן אין זה יום טוב ממש, אבל 'חצי יום טוב' יש כאן, יש גילוי כבוד ה' בעולם בימים אלו.

כאשר בחור משיבה גדולה מאיר פניו לבחור משיעור א' בכניסתו לשיבה, ומברכו שלום עליכם בחביבות,

הגנו להודיע לציבור מבקשי ה' על

שיעור הכנה דרבה

לחודש אלול

ימי הרחמים והסליחות

מאת הגאון החסיד

רבי אברהם מרדכי אלתר שליט"א

- השיעור ביידיש -

יום חמישי פר' כי תצא | ביהמ"ד ארי שבחבורה
י"א אלול תשפ"ה | הארגמן 4 ירושלים

בשעה 21:00

בברכת התורה

"בשגם על ידי שכל השנה מתלכלכין בחטאים על ידי תערובות
הרשעים בעולם, צריכין לברוח ולהציל את נפשותינו כענין חייך קודמין
וכו' בימים אלו צריכין להפריש ולהרחיק מכל עניני עולם הזה כפי היכולת
לקיים אני לדודי, ולזכור כי האדם נברא רק לעבודת הבורא יתברך'
(שפת אמת לחודש אלול תר"מ)